

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/ KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
BROJ: 51 0 P 208366 24 Gž
Novi Travnik, 03.09.2024.godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca: Aida Pezer Alić, predsjednica vijeća, Senad Begović i Mirjane Grubešić, članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: dr. I.U. iz T., zastupanog po punomoćnici Berini Krnjić, advokatu iz Travnika, protiv tuženog „Elektro Test” d.o.o. Sarajevo, ul. Gornja Jošanica I do br. 6 – Vogošća, zastupan po punomoćniku Elminu Plećanu, advokatu iz Sarajeva, radi raskida ugovora, vrijednost spora 23.400,00 KM, rješavajući po žalbi tuženog, izjavljenoj na presudu Općinskog suda u Travniku br. 51 0 P 208366 22 P od 29.01.2024. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 03.09.2024. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tuženog se odbija kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku br. 51 0 P 208366 22 P od 29.01.2024. godine.

Obrazloženje

Osporenom prvostepenom presudom odlučeno je da se raskida Ugovor broj 01-07/21 od 07.07.2021. godine, zaključen između tužitelja dr. I.U. i tuženog „Elektro Test” d.o.o. Sarajevo, te da se tuženi obavezuje isplatiti tužitelju iznos od 23.400,00 KM sa zakonskom kamatom počev od 8.11.2022. godine pa do isplate i to u roku od 30 dana od dana dostave presude.

Istom presudom obavezan je tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.270,00 KM u roku od 30 dana od dana dostave presude.

Na ovu presudu žalbu je blagovremeno uložio tuženi iz svih žalbenih razloga navedenih u čl. 208. ZPP-a, sa prijedlogom da ovaj sud prvostepenu presudu preinači i odbije tužitelja sa tužbenim zahtjevom u cijelosti uz naknadu troškova postupka. U opširnoj žalbi (16 strana) navodi da je prvostepeni sud nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te u žalbi citira pojedine dokaze koje je predložio na pripremnim ročištima od 31.05.2023. godine i od 01.09.2023. godine i izveo na glavnoj raspravi od 31.10.2023. godine, te navodi koje činjenica smatra dokazanim na osnovu izvedenih dokaza. Nadalje u žalbi ističe da je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje kad je utvrdio činjenicu da tuženi nije ispunio obavezu iz I i II faze ugovora, te da je time onemogućio izvršenje III faze ugovora navodeći da je nemoguće pojedine obaveze iz I i II faze ugovora ispuniti ukoliko se ne ispune ostale faze ugovora (IV, V, i VI faza). Navodi da je sud pogrešno primijenio materijalno pravo tj. odredbu člana 12. Zakona o električnoj energiji koja ukazuje da investitor solarne elektrane može biti i fizičko lice, ali da se bavi elektroprivrednom djelatnošću. Također navodi da je prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbe člana 132. i 133. ZOO-a (koje citira), te ističe da nisu bili ispunjeni

uslovi za raskid ugovora budući jer je tuženi ispunio svoje obaveze osim onih koje se trebaju ispuniti nakon završetka izgradnje solarne elektrane.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine BiH broj 53/03) ovaj sud zaključio je slijedeće:

Žalba nije osnovana.

Prvostepeni sud je na osnovu dokaza koje su stranke u toku postupka predložile i izvele, pravilno utvrdio sve relevantne činjenice na koje je pravilno primijenio materijalno pravo, te je donio ispravnu odluku kada je u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev tužitelja.

Za svoju odluku prvostepeni sud je naveo jasne, potpune i logične razloge koji kao takvi proizilaze iz provedenih dokaza ocjenjenih na način kako to predviđa odredba čl. 8. ZPP-a.

Neosnovani su žalbeni navodi tuženog da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenično stanje te da je shodno tome pogrešno primijenio materijalno pravo tj. odredbe člana 132. i 133. ZOO-a i član 12. Zakona o električnoj energiji. Naime, među strankama nije sporno da su stranke dana 07. 07. 2021. godine zaključili Ugovor broj: 01-07/21, prema kojem su tužitelj (kao investitor) i tuženi (kao izvođač radova) ugovorili izgradnju solarne elektrane instalisane izlazne snage 300 kW po principu „ključ u ruke“, te da je tužitelj tuženom isplatio novčani iznos od 38.400,00 KM, i to na ime avansa za ispunjenje obveza iz I. i II. faze ugovora. Nadalje iz iskaza saslušanog svjedoka A.K. (koji je rukovodilac PJ Tešanj) proizilazi da je isti upozorio stranke da fizičko lice ne može ishodovati prethodno elektroenergetsku saglasnost, a što je uvjet da bi isti mogao ishodovati građevinsku saglasnost, budući da se zahtjev za izdavanje građevinske saglasnosti ne može predati bez prethodno energetske saglasnosti, te je naveo da ugovorom definirano da je instalirana izlazna snaga solarne elektrane iznosi 300 kw, te da proizvodni objekti snage do 150 kw samo može biti registrovan kao obrt ili dopunska djelatnost. Ovakav iskaz navedenog svjedoka proizilazi iz odredbe člana 12. st. 3 Zakona o električnoj energiji ("Službene novine FBiH", br. 66/2013, 94/2015, 54/2019, 1/2022 i 61/2022) kojom je propisano da: „Izuzetno od odredbi iz stava (2) ovog člana, proizvodnjom električne energije, na način i pod uslovima utvrđenim ovim Zakonom, mogu se baviti i fizička lica koja su osnovana u skladu sa Zakonom o obrtu i srodnim djelatnostima ("Službene novine Federacije BiH", broj 35/09) i koja tu djelatnost obavljaju u statusu obrtnika, u objektima instalisane snage do 150 kW, uz uslov da dobiju dozvolu za obavljanje djelatnosti proizvodnje električne energije utvrđenu ovim zakonom i uz obavezu upisa u registar poreznih obveznika u skladu sa Zakonom o porezu na dohodak ("Službene novine Federacije BiH", br.10/08, 9/10 i 44/11). Iz naprijed navedenog proizilazi da tužitelj kao fizičko lice nije mogao izgraditi solarnu elektrano instalisane snage 300kW, a tuženi kao pravna osoba je morao znati da nije mogao ni zaključiti predmetni Ugovor sa tužiteljem kao fizičkom osobom, jer tužitelj kao fizička osoba ne obavlja djelatnost kao obrtnik za proizvodnju električne energije, a pogotova da kao takav obrtnik ne može biti investitor niti proizvođač električne energije solarne elektrane instalisane snage 300 kW, čime je tuženi od početka tužitelja doveo u zabludu znajući da takav projekat ne može dovesti do kraja, te njegove preduzete radnje (dobivanje urbanističke saglasnosti, izrada

projektne dokumentacije, ishodovanje rješenja o visini naknade za uređenje građevinskog zemljišta i sl.) nisu u konačnici ni mogle dovesti do potpune realizacije zaključenog ugovora iz naprijed navedenog razloga da se tužitelj kao fizička osoba koja je zaključila ugovor se nije mogla baviti navedenom djelatnošću, a pogotovo nije mogla biti vlasnik solarne elektrane instalisane snage 300 kW. U ovakvoj situaciji tužitelj je opravdano zatražio raskid zaključenog ugovora od 07.07.2021. godine jer isti nije odražavao njegovu volju da izgradi solarnu elektranu instalisane snage 300 kW, a što je tuženi morao znati, ali je ipak pristupio zaključenju navedenog ugovora. Sama činjenica da je tuženi osnivanjem pravnog lica SOLARIS HIB d.o.o. i ishodovanjem određene dokumentacije za to pravno lice (prijenos urbanističke saglasnosti sa fizičkog lica-tužitelja na pravno lice i dr.) pokušao da održi na snazi već zaključeni ugovor od 07.07.2021. godine, tako što bi se prava i obaveze iz naprijed navedenog ugovora prenijela na navedeno pravno lice, ovaj sud nije mogao prihvatiti kao način da opstane već zaključeni ugovor, jer evidentno da tuženi sa ovim pravnim licem nije zaključio nikakav ugovor o izgradnji solarne elektrane, te ovi poduzeti poslovi nisu od značaja prilikom odlučivanja o raskidu predmetnog ugovora. Pri tom treba imati u vidu da se pretežan dio žalbenih navoda tuženog odnosi na preduzete radnje koje se odnose na osnivanje pravnog lica Solaris HiB d.o.o. i ishodovanje određenih saglasnosti i ugovora o zakupu na ime ovog pravnog lica (a što se u žalbi prikazuje kao dio ispunjenja obaveza iz ugovora), iako između tuženog i pravnog lica Solaris HiB nije zaključen nikakav ugovor niti postoji obaveza tuženog prema ovom pravnom licu. Zbog toga su neosnovani žalbeni navodi tuženog koji se odnose na osnivanje ovog pravnog lica i ishodovanje određenih dozvola i ugovora za isto, jer te činjenice nisu relevantni za odlučivanje o raskidu već zaključenog ugovora, te je u takvoj situaciji pravilno zaključio prvostepeni sud da ove poduzete radnje tuženog nisu mogle utjecati na činjenicu da tuženi nije izvršio svoje obaveze iz I. i II. faze iz zaključenog Ugovora niti je u mogućnosti potpuno ispuniti sve ugovorene obaveze imajući u vidu naprijed navedene poteškoće prilikom njegovog sklapanja i nemogućnost ispunjenja na način kako isti glasi, a o čemu je prvostepeni sud dao potpuno i jasno obrazloženje. Također prvostepeni sud je dao valjano obrazloženje koje se odnosi na visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, a koje tuženi svojom žalbom nije osporio. Dakle, u konkretnom slučaju prvostepeni sud je pravilnom primjenom odredbi člana 124., 126., 132. i 133. st. 1., 2. i 3. Zakona o obligacionim odnosima u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev tužitelja, pa su neosnovani žalbeni navodi tuženog da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

Ostali žalbeni navodi tuženog nisu od odlučnog značenja na drugačiju odluku sa aspekta predmeta spora (član 231. ZPP-a).

Na osnovu iznesenog, a u smislu odredbe člana 226. ZPP-a valjalo žalbu tuženog odbiti i potvrditi osporenu presudu.

Predsjednica vijeća
Aida Pezer-Alić